

[Gert Petersen]

Men lettelsen koster faktisk 8 mia. kr., og dem må kommunerne skaffe gennem øget eller ny brugerbetaling, forringet service, afskedigelser, personaleindskrænkninger osv., og det er så ikke med i nogen regnskabsoversigt.

På den måde bliver der så råd til skattelettelser til alle, men de dårligst stillede skal nok komme af med pengene igen og mere til som følge af brugerbetaling, højere takster, forringet service. Bevares, nogle vil utvivlsomt få skattelettelser.

Men så kommer vi til det næste problem. Forbruget må ikke stige, siger statsministeren. Hvordan klarer han det, når en hel del alligevel får skattelettelser? Jo, det gør han gennem en såkaldt pensionsreform. Hvordan den skal gennemføres, er en hemmelighed. Den omtales kun med ti linjer. Ti linjer er alt, hvad der står om den i et bilag til aller-ellersidst i det papir, som regeringen har udsendt.

Der fremgår ikke meget af disse ti linjer, men dog så meget, at pensionsindbetalingerne skal være så store, at de allerfleste må opleve et real-lønsfald – altså en forringet disponibel indtægt, samtidig med at man taler om skattelettelser, og at nu skal det være lettere at være dansker igen osv.

Dette reallønsfald er endda større, end det umiddelbart ser ud til, for ingen – selv ikke i regeringen – kan da tro på regeringens heroiske forudsætning om, at prisstigningerne vil blive holdt nede på 2,2 pct. årligt. I øjeblikket ligger de på 4,6–5 pct. årligt, men altså: Man lover, at i 1991, 1992, 1993 skal de ned på 2,2 pct. årligt.

Det tror vi ikke på, og i det hele taget er disse ti linjer, der skrives om pensionsreformen, at lægge gift for pensionsreformen. Regeringen anskuer den kun som et forbrugsbegrænsende instrument, ikke et ord om strukturændringer, demokratisering eller solidaritet i alderdommen. Jeg må indtrængende advare imod enhver aftale om pensionsreform med denne regering.

Oven i det hele kommer så den påtænkte dagpengereform. Her skal udgifterne gøres til genstand for en slags offentlig privatisering. Midlerne skal stadig kradses hjem af staten, men i form af et særligt sikringsbidrag, som skal gøre systemet selvfinansierende. Arbejdsløsheden skal være statsbudgettet uvedkommende. Der skal ikke mere ydes noget offentligt tilskud, som finansieres af alle skatteydere, til dagpengene, og regering og Folketing kan så

overlade til det, man kalder arbejdsmarkedets parter, at klare arbejdsløsheden. Den skal ikke være samfundets sag mere, men arbejdsmarkedets. Det ville have været rystende, hvis et stort arbejderparti og regeringen havde kunnet enes om den slags.

Man har sagt, at det afgørende ikke er, hvem man enes med, men hvad man enes om, og det er vel principielt rigtigt, men så er det altså også afgørende, hvad enigheden går ud på. Enighed i sig selv er ikke så meget værd. Spørgsmålet er enighed om hvad, og enighed om bare en delvis accept af den politik, regeringen har lagt frem, ville være en katastrofe for hundredtusinder af dårligt stillede i dette land.

Det ville også være en katastrofe for landets økonomi. Derfor har Socialistisk Folkeparti konsekvent sagt kategorisk nej til denne politik, og derfor glæder vi os over, at Socialdemokratiet sagde nej til statsministerens ultimatum, og jeg går ud fra, at dette nej vil blive fastholdt.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg skal kommentere de enkelte forslag fra Socialdemokratiet og regeringen, men før jeg gør det, vil jeg gerne komme med en enkelt bemærkning.

Dette handler om bæredygtig udvikling. Da vi for nogen tid siden behandlede regeringens redegørelse om Brundtland-rapporten, var en af konklusionerne netop, at hensyn til naturgrundlaget, til en bæredygtig udvikling skulle indbygges på alle politikområder. Det var regeringens formulering, og den vandt bred tilslutning.

Derfor er det ejendommeligt, at vi i dag kan behandle to sæt forslag, der angiveligt hver for sig sigter mod at løse landets samlede problemer – uden at hensynet til en bæredygtig udvikling på nogen måde er indbygget i dem. Som om man bare kunne rette økonomien op og fremme produktion og beskæftigelse uden overhovedet at gøre sig overvejelser om, hvorvidt den udvikling, der lægges op til, er bæredygtig eller ej.

I visse såkaldt ledende politikeres øjne er hensynet til naturgrundlaget stadig væk noget, der ordnes bagefter af mere høje ordførere. Længere er vi altså ikke nået.

Det skal tilføjes, at den tredje af forårets store økonomiske planer – SF's rødgrønne skatte-reform – netop havde hensynet til en bæredygtig udvikling indarbejdet i sig.